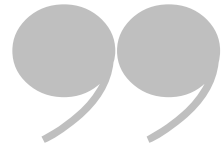

CSÓSZ GERGŐ

palota

tekések védik, tilos belépni,
múltkor páran felosontak,
többet nem kellett jönniük,
nem csak ide, más építkezésre se,
ezt beszélik – a feljáró résnyire nyitva,
mögötte kétszáz éves fakazettás burkolat,
meg egy csigalépcső, ami
a munkanélküli hivatalba vezet,
vagy egyenesen a börtönbe, ki tudja,
jobb nem is gondolni rá, mi lehet ott,
aranytartalék, adatközpont,
raboskodó királylány, és persze fegyveresek,
a munkavédelmi bakancsáról
talán lepattan a golyó, ám a vödör,
pajszer, kalapács, száz méter slag,
ami nála van, keveset érne ellenük,
egyszerű segédmunkás, még a
koronafúró használatára sincsen kiképezve,
nemhogy közelharcra, gépkezelőnek lenni már
kitüntetés, napi négyezer plusz,
de most cipekedni van itt, nem ábrándozni

bocskai út

a kerítés mögött palettahalom,
gyárépület kidőlt falakkal,
az ablakok helyén fólia lobog,
hideg szél vág be alatta,
oszlopok, a sötétséget tartva,
kábelek, hangládák, stroboszkóp,
egy kordon és a dj-pult,
(bárna nem emlékszem,)
az egyetlen wc-ben
döngölt föld alapzat,

a csaptelepeket lelopták,
áll a sár, hiányos a csempe,
a tükör lakkmarkerrel festve,
minden barna meg sárga,
pár piszoár túlcsordult,
nedvesek a falak,
fülkeajtók zárva,
néhány műanyag tasak,
és egy fecskendő,
ami nem csinált nyarat

a kút

szántód és tihany közt a legkeskenyebb,
alig másfél kilométer, itt célszerű,
szórt fény, kékeslila pára, jobbra elmarad
a nádas, a stégről sirályok szerteszét,
terméskő, terméskő, móló, rajta páran,
mintha nekem, integetek én is,
de nem állok meg, haladok tovább,
kompok még nem járnak, alszik a dízel,
a dohogás, pár kacsa nyikorog fenn,
halk nevetés vagy hullámok hangja,
mozaik a lomb a túlparti fákon,
örvénylik nyomomban a táj,
a két áramlat összeér, ez a közepe,
oldalt a végtelen, talpam alatt
tizenméterek, belegondolni sem szabad,
mert leránt a mélység, az önbizalomhiány,
előre, megy ez, már csak pár lépés,
egyik lábat a másik után

álmainkat éjente festi égi kéz
egymást űzi bennem két gondolat
hallgatnám a lombok suttogását

itt állok a róna közepén
OTT VAN A DÉLIBÁB
A LÁTHATÁR SZÉLÉN
a jövő kor jelenései
REKKENŐ HŐSÉG

egy gondolat bánt engemet
be más lenne itt az élet
oh szabadság hadd nézzünk szemedbe
oly sokáig vártunk rád epedve
miként tiporják méltóságodat
ne fogjon senki könnyelműen
nem írok, nem olvasok
én magyar nemes vagyok
összetépve a kormányos szíve képe
saját vérük tavába fúlnak bé
nyári napnak alkonyulatánál
hol a boldogság mostanában?
oh szabadság hadd nézzünk szemedbe
oly sokáig vártunk rád epedve

négy nap dörgött az ágyu
láng a fejem, jég a szívem
akik még nem tudtátok
meglássátok maholnap minden
FEL VAGYON NYERGELVE
oh szabadság hadd nézzünk szemedbe
és ha többé nem látnálak téged?
a szörnyűség mindegyre nő
hogyan elenyészett a világ
tövestül kell kitépni azokat
mint vágod az orrát a tintába
oh szabadság hadd nézzünk szemedbe
én ujjam hegyével halkán